

РЕШЕНИЕ

№ 5405

гр. София, 17.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 45 състав,
в публично заседание на 14.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **3330** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Д. Е. М., с постоянен адрес: [населено място], ж. к. В., [жилищен адрес] срещу Заповед № ЗСП/Д-С-ВР/72/04.02.2021 г., издадена от директора на дирекция Социално подпомагане – В., потвърдена с Решение № 22-РД 06-0205/11.03.2021 г., издадено от директора на Регионална дирекция за социално подпомагане-С. град, с която му е отказана социална помощ по чл. 16б от Правилника за прилагане на Закона за социално подпомагане.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, не се явява. Представява се от адв. К. Д., с пълномощно на л. 25 от делото. Поддържа жалбата, като моли заповедта да бъде отменена, като счита, че е издадена в противоречие с материалния закон. Представя писмени бележки, включително претендира присъждането на разноски.

Ответникът - Директора на дирекция "Социално подпомагане" (ДСП) – В., редовно призован, не се представлява, не изразява становище.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител за участие в производството по делото.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред административния орган е образувано по повод на подадено заявление от Д. Е. М. до директора на дирекция „Социално подпомагане” - В.. В

заявлението е поискано отпускане на месечна целева помощ при обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка. В резултат на развилото се административно производство е издадена Заповед № ЗСП / Д – С – ВР/ 72 / 04.02.2021 г. от директора на дирекция „Социално подпомагане” - В.. В заповедта е посочено, че М. не попада в кръга от лицата, посочени в чл. 16б, ал. 1, т. 1 – 4 от ППЗСП. Приема се, че М. е собственик и председател на управителен съвет на търговско сдружение, което не е прекъснало дейност.

В хода на административното производство е представена декларация от М. за обстоятелството, че сдружение „Младежки институт за движение и спорт” не е осъществявало дейност по смисъла на § 1, т. 30 от ДР на Закона за счетоводството. За това обстоятелство е подписана декларация, с отбелязване от М., че знае за наказателната отговорност по чл. 313 НК, ако декларираниите от него данни са неверни.

В хода на административното производство е установено, че М. и съпругата му са работещи. Семейството отглежда две деца, родени 2007 г. и 2017 г. Декларирано е, че голямото дете до 21.12.2020 г. не е посещавало училище поради въведените ограничения в учебното заведение. Към заявлението-декларация са приложени следните документи: служебни бележки от [фирма], от които е видно, че от 01.11.2020 г. до 21.12.2020 г. и от 01.01.2021 г. до 31.01.2021 г. Д. М. е в неплатен отпуск; не получава компенсация по реда на ПМС № 325 от 26.11.2020 г.; не е възможно работата да се извършва дистанционно от вкъщи; няма право на платен отпуск; не получава парично обезщетение за временна неработоспособност.

Д. М. е обжалвал заповедта по административен ред пред директора на Регионална дирекция за социално подпомагане – С. – град. С Решение № 22-РД 06-0205/11.03.2021 г., издадено от директора на Регионална дирекция за социално подпомагане-С. град, жалбата на М. е отхвърлена, а заповедта е потвърдена. По силата на разпоредбата на чл. 97, ал. 1, изр. 2 – ро АПК, когато по-горестоящият орган отхвърли жалбата, мотивите за това решение се смятат за част от мотивите на административния акт.

Основният мотив да откаже правото на месечна целева помощ при обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка на административния орган е обстоятелството, че Д. М. има участие в сдружение „Младежки институт за обучение и спорт”. Според административния орган за това сдружение, към момента на подаване на декларацията – заявление за претендирана социална помощ, е следвало да бъде подадена декларация в НАП за спиране на дейността поради въведените ограничения във връзка с извънредната епидемична обстановка.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168 от АПК при разглеждане на жалби срещу административни актове съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 – дали актът е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при

спазване на материалния и процесуалния закон и в съответствие с целта на закона.

Правото на месечна целева помощ при обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка за семейства с деца до 14-годишна възраст е регламентирано с ПМС № 218 от 17.08.2020 г. за допълнение на Правилника за прилагане на Закона за социално подпомагане /обн. ДВ бр. 77/01.09.2020 г. /. В новосъздадената разпоредба на чл. 16б, ал. 1 от ППЗСП е предвидено, че право на месечна целева помощ при обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка имат семейства с деца до 14-годишна възраст, когато: т. 1. двамата или единият от работещите родители, или родител, отглеждащ сам дете, не може да извършват дистанционна работа от вкъщи и нямат възможност да ползват платен отпуск или не получава парично обезщетение за временна неработоспособност;. 2. двамата или единият от родителите, или родителят, отглеждащ сам дете, са останали без работа, но нямат право на обезщетение за безработица или размерът на получаваното обезщетение е по-нисък от средномесечния доход по ал. 4; т. 3. двамата или единият от родителите, или родителят, отглеждащ сам дете, са самоосигуряващи се лица, които не могат да упражняват занаята си поради въведените ограничения във връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка; 4. двамата или единият от родителите, или родителят, отглеждащ сам дете, по т. 1, 2 или 3 не получават обезщетение за бременност и раждане.

Настоящият състав намира, че оспорваната жалба е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Това е така по следните съображения:

Административният орган не е извършил задълбочена преценка на обстоятелствата, което е довело до неизясняване на факти, които са щели да доведат административния орган до друг краен извод. Това е съществено нарушение на административнопроизводствените правила на чл. 35 АПК. Тази разпоредба гласи, че административният акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая. Кои факти и обстоятелства са останали неизяснени.

На първо място, не е изяснен статутът на сдружение „Младежки институт за обучение и спорт“. Действително е изисквана справка от Търговския регистър на Агенцията по вписванията. Погрешно обаче е прието, че става въпрос за търговско дружество, а в действителност институтът е юридическо лице с нестопанска цел. Това е довело до използването в заповедта на хибридно понятие – търговско сдружение.

На второ място, не е изяснено дали това сдружение осъществява дейност. Видно от подадената декларация от М. на л. 20 от делото той е посочил, че сдружение „Младежки институт за обучение и спорт“ не е осъществявало дейност по смисъла на § 1, т. 30 от ДР на Закона за счетоводството през отчетния период – 2019 г. Декларацията е подадена на основание чл. 38, ал. 9, т. 2 от Закона за счетоводството.

На трето място, не е установено М. има ли качеството на самоосигуряващо се лице. От доказателствата по делото се установява, че той е страна по трудово правоотношение. Не е ясно защо административният орган приема, че той е самоосигуряващо се лице. Достатъчно на брой доказателства са представени, че той е бил назначен на трудов договор в [фирма] от 2016 г. Обстоятелството, че М. е председател на Управителния съвет на сдружение „Младежки институт за обучение и спорт“ не води автоматично до извод, че той трябва да се осигурява в това си качество. Необходимо е още това сдружение да извършва дейност и лицето да

получава възнаграждение за дейността си от съответното юридическо лице с нестопанска цел. Доказателства, че тези две предпоставки са налице липсват по делото. Докато не бъде даден отговор на въпросите: подлежи ли на задължително осигуряване жалбоподателят като председател на сдружение „Младежки институт за обучение и спорт”, осъществява ли това сдружение дейност и налице ли е осъществяване на функции от жалбоподателя срещу възнаграждение от това сдружение, не може да се даде отговор на въпроса, дали се касае за самоосигуряващо се лице.

Неизясняването на фактите и обстоятелствата от значение за случая е довело до неправилно прилагане на материалния закон. В решението на директора на Регионалната дирекция за социално подпомагане - С. – град е посочено като правно основание за отказ чл. 16б, ал. 1, т. 3 ППЗСП. В тази разпоредба е уредена хипотеза, при която самоосигуряващо се лице не може да упражнява занятието си поради въведените ограничения във връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка. Ако административният орган беше изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая, то той щеше да приложи друга хипотеза от чл. 16б, ал. 1 ППЗСП.

Въз основа на гореизложеното съдът намира, че оспорената заповед е постановена в противоречие с материалноправните разпоредби и при съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Естеството на спора не позволява решаването му по същество от съда. Преписката следва да бъде изпратена на административния орган за ново произнасяне, като се съобразят задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с настоящото решение.

По делото е направено искане от страна на жалбоподателя за присъждане на направените разноски по делото. Видно от приложената молба за присъждане на разноски, същите с в размер на 660, 00 лв.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 АПК, АССГ, III отделение, 45 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. Е. М. Заповед № ЗСП / Д – С – ВР/ 72 / 04.02.2021 г. от директора на дирекция „Социално подпомагане” – В., потвърдена с решение № 22 – РД06 – 0205 от 11.03.2021 г. на директора на регионална дирекция за социално подпомагане – С. – град.

ВРЪЩА преписката на дирекция „Социално подпомагане” – В. за издаване на нова заповед по подаденото от М. заявление – декларация съобразно дадените в настоящото решение задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. ОСЪЖДА дирекция „Социално подпомагане” – В. да заплати сумата от 660, 00 лв. представляващи направените по разноски по делото.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: